

КОНВЕНЦИЈА БРОЈ 98
О ПРАВИМА РАДНИКА НА ОРГАНОЗОВАЊЕ
И НА КОЛЕКТИВНЕ ПРЕГОВОРЕ, 1949.

Општа конвенција Међународне организације рада сазвана у Женеви од стране Административног савеза Међународног бироа рада, где се и састала 8. јуна 1949. године, на свом тридесет и другом заседању.

Пошто је одлучила да усвоји разне предлоге који се односе на примену принципа права организовања и колективних уговора, питање које представља четврту тачку дневног реда заседања.

Пошто је одлучила да ови предлози добију форму Међународне конвенције, усваја данас 1. јула 1949. године доњу конвенцију, која ће бити названа Конвенција о правима радника на организовање и на колективне преговоре, 1949.

Члан 1.

1. Радници треба да користе одговарајућу заштиту против свих дела дискриминације у материји запослења која би могла да буде штетна по синдикалну слободу.
2. Таква заштита се може нарочито применити уколико се ради о делима која би имала за циљ :
 - а) да запослење радника подреде услови да се он не учлањује у синдикат или да престане да припада синдикату,
 - б) да се отпусти радник или да му се свим осталим средствима нанесе штета ради тога што је он члан синдиката или што учествује у синдикалним делатностима изван радних часова или, престанком послодавца, за време радних часова.

Члан 2.

1. Организације радника и послодавца треба да користе одговарајућу заштиту против свих дела уплитања једних на рачун других, било директно, било преко својих агената или агената или чланова, у њихово формирање, функционисање и администрацију.
2. У смислу овог члана у дела мешања спадају мере које иду за тим да изазову стварање организације радника којима господаре послодавац или организације послодавца или издржавање организација радника финансијским или другим средствима, са намером, да се организације ставе под контролу послодавца или организације послодавца.

Члан 3.

Одговарајући органи, према националним условима треба, ако је потребно, да буду образовани у сврху обезбеђења поштовања права организовања дефинисаног у преходном члану.

Члан 4.

Одговарајуће мере према националним условима треба да буду предузете ако је потребно да се подстакне и унапреди развој и шире коришћење процедура добровољних преговора путем колективних уговора између послодавца и организација послодавца, с једне стране и организације радника с друге стране, како би се овим путем одредили

радни услови.

Члан 5.

1. Мера у којој би се предвиђене гаранције у овој конвенцији примениле на војску или полицију биће одређена националним законодавством.
2. Сагласно принципима одређеним у параграфу 8. члана 19. Устава Међународне организације рада, верификација ове конвенције од стране једног члана не може да утиче на никакав закон, пресуду, обичај или споразум који већ постоји и који дају члановима војске и полиције гаранције које су предвиђене у овој конвенцији.

Члан 6.

Ова конвенција не односи се на положај државних функционера и не може на никакав начин да се тумачи као и да иде на штету њихових права и њиховог статуса.

Члан 7.

Формалне ратификације ове конвенције биће достављене Генералном директору Међународног бироа рада који ће их регистровати.